

soll TBR. 1, 3, 8, 4. KĀṬH. 13, 5.

अवदार m. Durchbruch: °रमेति VARĀH. BRH. S. 34, 118.

अवदारक adj. grabend MED. k. 78.

अवदारण adj. bersten machend, zertrümmernd: परनगरावदारण (चक्र) MBH. 1, 1179. n. das Zerspalten, Zertrümmern SĀH. D. 232.

अवदोल (von डुल् mit अव) m. das Schaukeln RAḠH. 9, 46.

अवद्य 1) a) °कर्मन् eine verächtliche —, gemeine Handlung BHĀG. P. 10, 83, 18. — 2) a) पुराणमित्येव न साधु सर्वं न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् SPR. 4339. °कृन् KATHĀS. 64, 20. °मन् BHĀG. P. 10, 22, 20. Z. 3 lies 5, 33, 14 st. 5, 33, 14. — Z. 6 des Artikels ist b) st. 2) und Z. 9 c) st. 3) zu lesen.

अवधान unter den काव्याङ्गानि Verz. d. Oxf. H. 207, a, No. 3. °खिल aufmerkames Hinschauen ÇIC. 9, 11. चैरे गते वा किमुतावधानम् (Conj.) das Aufpassen SPR. 1610. अवधानेन (Andacht) मौनेन कषयेण व्रतज्ञिनैः 3615.

अवधारण 2) सामादौ वु परिशीणे स्यादुपेतावधारणम् so v. a. dann bleibt nichts Anderes übrig als SĀH. D. 220. 301.

अवधारणीय für ausgemacht anzusehen HARIV. 6232.

अवधार्य lies = अवधारणीय st. dass.

अवधि 2) तत्र चैवास्त्रीरा मासत्रयावधि drei Monate lang KATHĀS. 52, 116.

अवधिज्ञानिन् (अ° + ज्ञा°) adj. die Grenzen kennend, ni. pl. Bez. eines best. Gefolges des VĪRA WILSON, Sel. Works 1. 303.

अवधीर्यु, यदा तेनावधीरितम् impers. so v. a. als dieser nicht darauf einging RĪĠA-TAR. 1. 163. मोक्षत्रयो रितार्थस्य प्रत्यात्तापः vernachlässigt SĀH. D. 481. 498. दुःखान्यपि त्रियमाप्यवधीर्यं nicht beachtend, muthig überwindend KATHĀS. 123, 339. अवधीरितशारदार्विन्दै चरणौ ते spotten so v. a. übertreffen SĀH. D. 93, 16.

अवधीरिन् (von अवधीर्यु) adj. zurückweisend so v. a. übertreffend: कल्पद्रुमकिसलयवधीरिण्यरूपाचिषि DAÇAK. in BENF. Chr. 184, 5.

अवधूत s. u. 1. धू mit अव. °गीता f. Titel zweier Schriften HALL 124. अवधूतानुभूति f. Titel einer Schrift 125.

अवधूनन, (योधाः) चक्रुर्वाङ्गस्वनांश्चैव तथा चेत्सावधूननम् (चैवावधू° ed. Bomb.) MBH. 8, 4380. — Vgl. स्रावेध.

अवधृति f. = अवधारण H. an. 7, 2. 9 (wo °धृति gedr. ist). genaue Bestimmung Verz. d. Oxf. H. 323, b, 20.

अवध्यान (von 1. द्या mit अव) n. Geringachtung BHĀG. P. 11, 23, 10. अवध्यायिन् (wie eben) adj. gering achtend, in comp. mit dem obj. BHĀG. P. 10, 44, 18.

अवधयेय s. u. 1. द्या mit अव.

अवन 4) das Schützen, Hüten: भवद्वनाय GĪ. 4, 3. BHĀG. P. 10, 83, 4.

अवनति Parallaxe in Breite SURĀS. 5, 1. VARĀH. BRH. S. 3, 18.

अवनामिन् (von नम् mit अव) adj. sich beugend, sich neigend: पुष्पमारव° durch die Last der Blüten MBH. 1, 2855. 3, 11059. HARIV. 4947.

अवनि 2) Z. 4 lies यो st. वा.

अवनिज (अ° + 1. ज) m. der Sohn der Erde, der Planet Mars VARĀH. BRH. 1, 6, 4, 3.

अवनिप (अ° + 2. प) m. Fürst, König VARĀH. BRH. S. 8, 8, 19, 17.

अवनिपालक (अ° + पा°) m. Fürst, König SPR. 3913.

अवनिमुत (अ° + सुत) m. der Sohn der Erde, der Planet Mars VARĀH.

BRH. S. 17, 13. 19, 9. BRH. 23, 13.

अवनीधर (अ° + धर) m. Träger der Erde, Berg Verz. d. Oxf. H. 323, b, 27.

अवनीध्र m. dass. MBH. 13, 1847. fg.

अवनीपाल (अ° + पाल) m. Fürst, König BHĀG. P. 10, 74, 17.

अवनीय (von 1. नी mit अव) adj. abzugießen TS. 6, 3, 3, 3.

अवनीष (अवनि + ईष) m. Fürst, König VARĀH. BRH. S. 3, 27. 74, 17.

अवनेज (von निन् mit अव) m. das Abwaschen: पादाव° BHĀG. P. 11, 6, 19.

अवनेजन adj. abwaschend: पादावनेजनव BHĀG. P. 10, 83, 12. n. das Abwaschen: पादाव° 75, 5. 82, 29. पादावनेजनीरायः zum Abwaschen der Füße dienend 48, 15. 80, 20 (subst. ohne आपः). आपस्ते ऽवनेजन्यः 41, 15.

अवनेय (von 1. नी mit अव) adj. abzuführen: अरण्ये — अवनेया भविष्यति R. 7, 46, 9.

अवन्त् m. N. pr. eines Mannes mit dem patron. Vaidjani Ind. St. 3, 460, 7.

अवत्तक m. pl. N. einer Schule WASSILJEV 79. 231. — Vgl. u. स्रावत्तिक.

अवत्ति 1) VARĀH. BRH. S. 3, 40. 9, 17, 21.

अवत्तिका Verz. d. Oxf. H. 149, b, 7. die in Avanti gesprochene Sprache SĀH. D. 173, 4.

अवत्तिभूपाल (अ° + भू°) m. der Fürst von Avanti so v. a. Bhoḡa Verz. d. Oxf. H. 209, a, No. 490.

अवत्तिवती (von अवत्ति) f. N. pr. der Gattin Pālaka's KATHĀS. 112, 85.

अवत्तिवर्धन (अ° + व°) m. N. pr. eines Sohnes des Pālaka KATHĀS. 112, 13.

अवत्तिवर्मन् m. N. pr. eines Dichters Verz. d. Oxf. H. 123, b, 19.

अवत्ती 1) Verz. d. Oxf. H. 64, a, 33. 338, b, 28. देश 332, b, 12.

अवत्तीसरम् (अ° + स°) n. N. pr. eines Tirtha Verz. d. Oxf. H. 73, b, 16.

अवन्ध्य N. pr. einer Oertlichkeit Verz. d. Oxf. H. 338, b, 34. अवन्ध्या f. desgl. 339, b, 46.

अवपतन (von 1. पत् mit अव) n. das Herabfallen: अवरावपतन das Abgehen der Nachgeburt PĀ. GRH. 1, 16.

अवपात 1) विपत्रावपात das Hinabgehen auf einen Abweg, das Betreten eines Abweges SPR. 2322.

अवपातन das Niederwerfen BHĀG. P. 10, 44, 4. In der Dramatik eine Scene, in der eine Person erschrocken die Bühne betritt und am Schluss in froher Stimmung die Flucht ergreift, SĀH. D. 423. 420.

अवपादं (von 1. पद् mit अव) m. das Fallen TBR. 1, 2, 2, 3, 12, 1. KĀṬH. 33, 6.

अवपाशित, मृत्युपाशाव° R. 7, 6, 59.

अवपोथिका (von पुथ् mit अव) f. Steine u. s. w., die man von den Mauern einer Stadt auf den Feind hinabwirft: (पुरा) मोत्कालातावपोथिका MBH. 3, 641.

अवफु zu streichen.

अवबोद्धव्य (von 1. बुध् mit अव) adj. zu beherzigen: इदं चैवावबोद्धव्यं वृद्धस्य मम शासनम् MBH. 2, 2435.

अवबोध BHĀG. P. 10, 85, 10 = अव्यवसायशक्ति nach dem Schol.

अवबोधक (vom caus. von 1. बुध् mit अव) nom. ag. Erwecker: अखिलशक्तव्र° BHĀG. P. 10, 87, 14.

अवभङ्ग (von भञ्ज् mit अव) m. das Zerbrechen: धनुर्दावाव° SĀH. D.